

село, въ което нѣмаше за него нищо повече отъ единъ Карталъ?

— И въ село Басарбово да се построи друго училище.

— Слушай бе, вуйчо, — рече татко. — Не бълнувашъ ли?

— На баща ти потуритѣ бълнуватъ — изгълча той, все тъй сгърченъ отъ болки и добави: не видишъ ли, че не бълнувамъ?

— За две училища трѣбватъ много пари, вуйчо.

— Тамъ има, не се бойте! — И като въздъхна дълбоко, за да поеме нови сили, той продължи:

— Въ село Бабово на Ненко кръчмара слугата... Да се издържа въ училище... Искамъ да му помогна... Мераклия момченце, хрисимо, умно, обича учението...

Може би, дѣдо щѣше да направи и други поржчки, но агонията му попрѣчи повече да говори. Призори почина.

Татко не позволи да бутаме паритѣ му преди погребението. Чакъ следъ като минаха третинитѣ, дигнахме камъка задъ кжщата и намѣрихме делвичка съ пари.

Тя бѣше почти пълна съ сребърни пари, между които се срещнаха и нѣколко златни.

Странно бѣше желанието на дѣдо! Тия пари не стигаха да се построи половинъ училище, камо ли две. Ние се понасмѣхме на дѣдовата предсмъртна поржчка, но татко си остана сериозенъ.

— Не е важно, колко сж паритѣ, важното е, че въ душата му е зрѣло нѣщо добро, хубаво, свѣтло, което ние не сме знаели...

Съ своето устно завещание дѣдо наистина остави една свѣтла следа подире си. И тая следа свѣтѣше дълго — свѣти и сега. Училище наистина не построихме, но за това пѣкъ дадохме наука на Ненковия слуга — палавия Лъчко. Не се излъгалъ дѣдо. Той бѣше наистина единъ необикновено паметливъ момъкъ, който лѣтѣше отъ класъ въ класъ, следъ това замина въ чужбина и се върна инженеръ съ богата бжднина.

Така свърши живота си моятъ дѣдо.